

Sygn. akt IV CSK 199/14

POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie ze skargi powodów o wznowienie postępowania
zakończanego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 17 kwietnia 2012 r., sygn. akt I C [...]
w sprawie z powództwa Z. M. i [...] R. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w T.
przeciwko A. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 października 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda Z. M.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 21 listopada 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda Z. M. na rzecz strony pozwanej
kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 21 listopada 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powoda Z. M. od wyroku Sądu pierwszej instancji oddalającego skargę powoda o wznowienie postępowania w sprawie z powództwa Z. M. i [...] „R.” spółki z o.o. w T. przeciwko „A.” spółce z o.o. w G. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego opisanego szczegółowo w pozwie.

Sądy uznały, że w sprawie o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności nie doszło do pozbawienia powoda możliwości działania, w rozumieniu art. 401 pkt 2 k.p.c., którą to podstawę wznowienia podał powód w skardze. Stwierdziły, że w zaskarżonej sprawie powód nie usprawiedliwił, w sposób przewidziany w art. 214¹ k.p.c., swojej nieobecności na rozprawie w dniu 10 kwietnia 2012 r., a zatem nie zachodziły podstawy do odroczenia tej rozprawy. Sąd miał więc prawo przeprowadzić rozprawę i odroczyć ogłoszenie orzeczenia do dnia 17 kwietnia 2012 r. Powód nie wykazał również niemożności działania w okresie późniejszym, do dnia ogłoszenia wyroku, gdyż złożone przez niego w dniu 11 kwietnia 2012 r. zaświadczenie wydane przez lekarza sądowego nie wskazywało na jego niezdolność do stawienia się w sądzie w dniu 10 kwietnia 2012 r., ani w następnych dniach, a informowało jedynie o przewidywanym terminie zdolności do stawienia się w sądzie wskazując okres od dnia 11 kwietnia do dnia 11 maja 2012 r. Zdaniem Sądów obu instancji prowadzi to do wniosku, że nawet jeżeli powód był niezdolny do stawienia się w sądzie w dniu 10 kwietnia 2012 r., czego nie wykazał w sposób przewidziany w art. 214¹ k.p.c., to niezdolność ta ustała przed ogłoszeniem wyroku i przed jego uprawomocnieniem się, o czym świadczy też fakt, że w tym okresie podejmował osobiście czynności procesowe w sprawie, wnosząc zażalenie na postanowienie incydentalne. Biorąc wszystko to pod uwagę Sądy stwierdziły brak podstaw do wznowienia postępowania.

W skardze kasacyjnej powód, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, wskazał na „potrzebę dokonania wykładni przepisów art. 17 ust. 1 w zw. z art. 15 ust. 5 pkt 6 i art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 15 czerwca 2007 r. o lekarzu sądowym (Dz. U. Nr 123, poz. 849), czy w sytuacji przedstawienia przez stronę procesu zaświadczenia od lekarza sądowego, w którym to zaświadczeniu

nie dokonano skreślenia w wersji: „może się stawić w dniu/ nie może się stawić w dniu”, sąd orzekający winien podjąć czynności sprawdzające w celu ustalenia rzeczywistego brzmienia tego zaświadczenia”. Stwierdził również, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne sprowadzające się do pytania, czy w kontekście przepisu art. 214 § 1 w zw. z art. 214¹ § 1 k.p.c. ustanie niemożności działania w sprawie po rozprawie, a przed uprawomocnieniem się wyroku, sanuje niemożność stawienia się na rozprawie i związaną z tym niemożność obrony swoich praw poprzez osobiste aktywne uczestnictwo w rozprawie oraz czy dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, który miałby ocenić stan zdrowia strony postępowania w kontekście możliwości jej uczestnictwa w rozprawie, prowadzi do obejścia przepisów art. 214¹ § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał się na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., powinien wykazać w pogłębionym, wyczerpującym wywodzie prawnym, odrębnym od uzasadnienia podstaw kasacyjnych, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Wymaga to przedstawienia tego zagadnienia przez odpowiednie sformułowanie, wskazania przepisu prawa, na tle którego powstało oraz kontrowersji i rozbieżnych ocen prawnych jaki zagadnienie to wywołuje jak również wykazania, że mają one tak poważny charakter, iż wymagają zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, koniecznego nie tylko do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, lecz także dla rozwoju judykatury, ze względu na uniwersalny charakter zagadnienia (porównaj między innymi postanowienia z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11, z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05 i z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, nie publ.).

Natomiast powołanie się na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania przepisów prawa, których wykładnia budzi wątpliwości, określenia tych wątpliwości i kontrowersji interpretacyjnych oraz wykazania ich poważnego charakteru, jak również tego, że Sąd Najwyższy nie wypowiedział się jeszcze w tym przedmiocie, a jest to konieczne ze względu na poważny charakter istniejących wątpliwości interpretacyjnych. Skarżący może

również powołać się na konieczność wykładni wynikającą z rozbieżności w orzecznictwie, wskazując rozbieżne orzeczenia sądowe, wynikające z dokonania różnej wykładni przepisu (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r. II CZ 102/02, z dnia 28 marca 2007 r. II CSK 84/07 i z dnia 8 lipca 2008 r. I CSK 111/09, nie publ.).

Skarżący nie wykazał istnienia tak rozumianych przesłanek przedsądu, na które się powołał.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera żadnego wywodu prawnego ani nie przedstawia jakichkolwiek wątpliwości czy kontrowersji prawnych powstałych na tle wskazanych zagadnień prawnych ani na tle wykładni przytoczonych przepisów prawa. Nie zawiera też żadnych argumentów wskazujących na poważny i istotny charakter zagadnień oraz wątpliwości interpretacyjnych ani też argumentów uzasadniających konieczność zajęcia stanowiska w tym przedmiocie przez Sąd Najwyższy. Skarżący pominął przy tym, że Sąd Najwyższy wypowiadał się już co do wykładni i stosowania powołanych przez niego przepisów między innymi w postanowieniu z dnia 5 grudnia 2008 r. III CZ 37/08, (nie publ.) i w wyroku z dnia 10 marca 2011 r. V CSK 302/10 (OSNC – ZD 2012/A/14). Nie wskazał również żadnych rozbieżnych orzeczeń sądowych, wynikłych z dokonania przez sądy różnej wykładni tych przepisów.

Biorąc wszystko to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

[aw]